

поженъ на масата, край купъ тънки пергаменти, перо и малка мастилница отъ печена глина.

До всѣки прозорець бѣха поставени двама стражи. Въ дъното на стаята имаше дълга пейка. Въ ѿглитѣ имаше натрупани вѣжета, лостове, ведра, боздугани, камшици съ по сто вѣзли. Единъ мангалъ бѣ препълненъ съ разгорѣна арава.

Почти веднага следъ като въведоха провиненитѣ, въ стаята влѣзоха и тримата сѣдии. Най-врѣстниятъ отъ тѣхъ седна върху дървената пейка, близо до мангала. Другитѣ двама заеха мѣсто при масата.

Заловенитѣ бунтовници се приближиха по-близко единъ до другъ, сякашъ за утеха или защита. Веригитѣ имъ издрънчаха остро и злоещо въ плътната тишина. Отъ една малка врата влѣзоха безшумно петима кумани и двама власи, облѣчени въ дълги тъмни туники, препасани презъ кръста съ кожени ремѣци. Бѣха палачитѣ.

— Кой измежду васъ е водача ви? — попита властель Манолъ.

Провиненитѣ се спогледаха. Водачь? Тѣ не познаваха други освенъ Добромира, макаръ и негласно избранъ Никой нищо не отвърна.

Властельтъ повтори въпроса си. Следъ това ядно се изсмѣ.

— Мълчите, а? Ала въ манастиря се бѣхте събрали не за мълчание, а за приказки. Ще ви накарамъ да проговорите.

Добромиръ направи нѣколко стѣпки къмъ него.

— Водачьтъ съмъ азъ. Мене питайте.

Гласътъ му бѣ решителенъ и коравъ. Тъмнитѣ му очи, заобиколени съ дълбоки сини сѣнки, станаха голѣми, почти страшни. Сурово свититѣ му челюсти, изпъкваха въ упорита чърта подъ измършавѣлата кожа.

— За какво се събрахте въ манастиря?

— Това ви е известно. Нѣма защо да го повтарямъ.

Върниятъ властель на Борила скочи. Очитѣ му се изцѣклиха въ дива яростъ.

— Това отговоръ ли е? Ще те науча да помисляшъ